

TUNEL

Zase už přišel domů opilý. Tak to chodilo poslední dobou pořád. Celé noci se s kamarády toulal po hospodách a domů chodil jen přespat. Starosti jeho manželky ani jednorochní dcery ho vůbec nezajímaly. Nevěděl, že ji vyhodili z práce, nevěděl, že je jeho dcera vážně nemocná. A nebo to věděl, ale nezajímalo ho to.

„Kde jsi byl?“ opatrně se ho zeptala. Nic jí na to neodpověděl. Jistě, že ne. Vždyť ona dobře ví, kde celou noc byl. Místo toho jen funěl a snažil se vyzout boty. Pod vlivem alkoholu se to zdálo jako téměř nemožný úkol. „Chceš pomoci?“ zeptala se znovu a začala mu rozvazovat tkaničky. „Nech mě bejt!“ zařval. „Vypadni, slyšíš?!“ a uhodil ji. Se slzami v očích ho tedy nechala na pokoji a raději šla spát. Vlastně to šlo docela dobře. Bývalo i mnohem hůř.

Když se ráno vzbudila, byl už v kuchyni a připravoval jí snídani. „Poslyš, ten včerejšek mě mrzí. Byl jsem pod vlivem, už se to nestane...“ začal s omluvami. Jistě, že už se to nestane. Protože ona to takhle nenechá. Tentokrát ne. Dcera si nezaslouží, aby vyrůstala v takové domácnosti. A ona taky ne. Usmála se na něho: „To je v pořádku.“ Tohle přetvařování nesnášela. Dřív mu věřila, že ho to mrzí. Ale teď už ne. Dobře věděla, jaký doopravdy je.

„Dobrý den, já jsem Hana Nováková. Přišla jsem... Chtěla bych nahlásit domácí násilí...“ začala nejspíše s představováním. Po chvíli vysvětlování se zadržela. Nezdálo se, že by to někoho z přítomných policistů moc nezajímalo. „Podívejte, paní, takovejch případů tady máme desítky měsíčně. Pokud nebudeme mít žádné důkazy, nemůžeme s tím nic dělat,“ poznamenal jeden z nich a pokračoval v rozdělané práci. Samozřejmě. Dokud nepřijde s nožem zabodnutým v zádech, páni policisté nepohnou ani prstem.

Když se vrátila domů, už tam na ni čekal. „Ty nejsi v práci?“ zeptala se ho udiveně. „Co se staráš, kde já su a kde ne?!“ začal na ni hulákat. Už byl zase opilý. „Kdes byla? Tak kde, mluv!“ Zdál se být úplně nepřičetný. No, kde bych byla, nakupovala jsem...“ začala s vykrucováním. „Vážně? Ale Franta říkal něco jiného! Říkal, že tě viděl na policejní stanici!“ řval jako pominutý a třiskl s talířem o stůl. „Mám tam známého, jen jsem se tam zastavila, abych,“ nedokončila ani větu. Vrazil jí takovou facku, že upadla na podlahu. „S takovými lidmi se nebudeš stýkat, rozumíš?! Nebudeš!“

Uběhlo 6 let a situace doma se jen zhoršovala. Už dávno se chtěla odstěhovat ke své matce, ale od doby, co přišla postupně o všechny 4 zaměstnání, která vystřídala, byla na něm závislá. A taky se bála. Bála se, že přijde o dceru. Bylo jí teprve 7 let a nerozuměla tomu, co se doma děje. Navíc trpěla lehkou formou amyotrofické laterální sklerózy a nikdo jiný by se o ni nepostaral. Manžel je obě dnes a denně bil a ubližoval nejen fyzicky, ale i psychicky. Na denním pořádku byly i výhrůžky zabitím.

Zazvonil telefon. Manžel se válel u televize. V hospodě měli dnes zavřeno. „Tak dělej, ty krávo, někdo volá! Zvedni to, slyšíš?!“ řval jako pominutý. Šla ho tedy zvednout. V následujících minutách to ale byla ona, kdo potřeboval zvedat ze země. Její matku, babičku Adélky před hodinou srazilo auto. Byla na místě mrtvá. Nikoho dalšího už neměla.

Toho večera se rozhodla. Rozhodla se, že takhle to dál nepůjde. Takhle si nezaslouží žít nikdo. Vzala dceru a odvedl ji na vlakové nádraží. Kousek od něj se nacházel malý tunel. „Evičko, uvidíš zase babičku a dědečka,“ začala ji uklidňovat, když spolu stály uprostřed tunelu. V dálce uslyšela příjíždějící vlak a poprvé za tu dobu začala mít pochybnosti. „Co to proboha udělala? Copak to nešlo vyřešit i jinak? Její dcera má přece celý život před sebou!“ Věděla, že na útěk je už ale pozdě. Stála na místě a svou dceru držela za ruku až do poslední chvíle.